

134. Negende groot Oostkapels dictee (auteur: Huib Boogert)

Achteruitboeren

Ons platteland gaat naar de filistijnen. Een teveel aan varkens verkommert in de blubber of krijgt mond-en-klauwzeer. In de boerengezinnen wordt veel gedubd. De bedrijfsvoering is kaduuk, de bleinen staan op de portemonnees. De landbouwbranche is zo langzamerhand kreupel geworden.

Toch willen agrariërs niet ten eeuwigen dage blèren over het feit dat de suikermaïs en de zaaiuien nauwelijks renderen. Stilaan wordt de teloorgang duidelijk. De crux is echter, dat niemand zijn stiel als oudroest over de reling wil zetten. Niemand zegt zijn werk graag tabee.

En toch, nu het gaat spannen, blijkt plattelandsvernieuwing geen ver-van-mijn-bedshow, maar een kolfje naar de hand van hen, die gespinsd zijn op progressie.

Jonge Walcherse boeren willen zo zoetjesaan de jobstijdingen niet meer afwachten en vellen 's anderendaags voor zichzelf een salomonsoordeel: na een vluchtige kosten-batenanalyse op hun zakjapannertje zijn ze snel pleite. Linea recta verlaten ze de eigenheimers en de reine-claudes, de hinnikende paarden en de kleiige grond.

Elders in Oostkapelle beginnen ze bliksemsnel een andersoortig ambacht. Sommige jongens zoeken, gekleed in een blits hemdje, werk als variétéartiest. Sommige meisjes, in cloqué rok en op queeniehakjes, boren in Domburg nieuwe revenuen aan met het verkopen van vacuümverpakte taaitaipoppen, bordeauxrode appelbeignets, et cetera.

Zo gaat het weer crescendo. Zo raken de jongelui weer in goeden doen en zo wordt het platteland tenminste geen sosie van de woestijn.

Hoe je het ook wendt of keert, ze dóén in elk geval wat. En dat is honderdmaal beter dan als brave hendriken lijdzaam toe te zien hoe de agrarische sector naar de ratsmodee gaat. Deze jongelui verdienen absoluut het predicaat 'kerels en meiden van stavast'. Ze hebben dan ook een nieuw credo. Het luidt, nogal wiedes: niet creperen, maar gloriëren!